De eerste pleisterplaats levert een forse terechtwijzing op: een reiziger rijdt niet zonder pistool door Alaska. De beren zijn net uit hun winterslaap ontwaakt. „De grizzlies rammelen van de honger. En alles wat beweegt, is voedsel. Zelfs een motorrijder," zo wordt me verzekerd. En om de ernst van de zaak te onderstrepen, krijg ik een Derringer .45 mee. Te leen.

In Alaska begint het avontuur, een tocht met een Moto Guzzi V7 (1975) naar de staart van Argentinië. Wie in een rechte lijn afdaalt, maakt 17.848 kilometers. Ga je zwerven over de continenten, dan kom je gauw aan het driedubbele. De beloning is een reis met veel uitersten: de highway voert door woestijnen, jungle, militaire zones, het hooggebergte van de Andes, om te eindigen in de winderige laagvlaktes van Argentinië. De voorbereiding is te verwaarlozen. Reisboeken maken bewust geen deel uit van de bagage: wie zonder kennis een land binnenrijdt, kan zich volledig laten verrassen.

Vanuit Anchorage gaat de reis eerst helemaal naar het noorden, naar het plaatsje Deadhorse, het startpunt van de Pan-Amerikaanse snelweg. De weg er naartoe heet de Dalton Highway: onverhard, 700 kilometer lang en met slechts drie mogelijkheden om te tanken. Het grootste dorp aan de highway is Wiseman. Populatie: 25 zielen. In de gehuchten zijn de mensen fantastisch: ze zijn beledigd als je niet hun koelkast komt leegdrinken. In Nederland bijten we elkaar, hier aaien ze over je bol.

Wees niet verbaasd als je begin mei in een sneeuwstorm terechtkomt. Het gebeurt 150 kilometer voor Deadhorse. Het leren motorjack en het pothelmpje zijn niet geschikt voor de fluitende witte hel. Onderkoeling dreigt. Pas na uren ploeteren doemt plots het plaatsje op. Reizen is niet altijd even lollig. Je bent zo nu en dan genoodzaakt je grens op te zoeken en geheid dat je er een keer tegenaan loopt. De rit naar Deadhorse was zo'n grens. Maar het ging allemaal goed. De beloning is groter dan verwacht: een gevoel van onoverwinnelijkheid.

Zo'n gevoel is er gelukkig vaker. De eerste ontmoeting met een beer is onvergetelijk. Het beest zit zo'n meter of tien van de weg. Lange snuit, kleine oogjes, gespitste oren, glanzende vacht. Statig, niet bang. Als toerist krijg je de neiging jezelf voor te stellen: dit soort heerschappen zie je normaal gesproken uitsluitend in Artis. We hebben even oogcontact, dan is het voorbij.

Indianenreservaten

De Pan-American Highway is een stelsel van wegen dat langs de westkust van Noord- en Zuid-Amerika loopt. De snelste route in Canada heet de Alaska Highway, de 'Route du Soleil' van het hoge noorden. Maar meerdere wegen leiden naar het zuiden, zoals de Cassiar Highway, die door zijn afgelegen ligging avontuurlijker is. De route voert de reizigers langs indianenreservaten als die van de Gitxsan, Nisga'a, de Tsmishian en de Wet'suw et'en. Met de juiste reizigersattitude (stel je bescheiden op) ben je in elk van de reservaten meer dan welkom.

De highway meandert in de staat Brits Columbia honderden kilometers door kalenderfoto's en reisbrochures. In de rimpelloze spiegeling van het wateroppervlak zie je de wereld op zijn kop. De tent wordt 's avonds naast een meertje opgezet, soms is de slaapplaats niet meer dan een greppel, vaak word je door mensen uitgenodigd om in een echt huis te komen slapen.

In de Verenigde Staten blijven mens en motor dichterbij de kust dan de officiële route voorschrijft. Op de 101, richting Los Angeles, hoef je de oceaan eigenlijk geen moment uit het oog te verliezen. Hij krult om kleine baaien heen, loopt door fraaie natuurparken, stijgt over grillige rotsformaties en daalt dan weer als een kurkentrekker naar beneden.

Hier is reizen een feest. De handen liggen losjes op het stuur, richting geven ze nauwelijks aan. Het is alsof de motor op deze droomweg zelf zijn koers vindt, bocht na bocht.

Mexico 1

Een metershoge muur met prikkeldraad bij Tijuana. De muur die de Verenigde Staten over de gehele breedte scheidt van Latijns-Amerika. De overgang van het machtigste land ter wereld naar een ontwikkelingsland als Mexico vereist een lenige geest. Bijna nergens ter wereld houdt de rijkdom zo plots op als op deze plek. Stapvoets rijdt de motor door een vrijmarkt van nep-Rolexen, spijkerbroeken en tacostandjes. Overal zwermen kinderen. Een glimlach doet het goed in dit soort situaties, en langzaam gaat de menigte open.

Dan volgt op het schiereiland Baja California een rit van 1500 kilometer over de Mexico 1, door een stoffige cactuswoestijn. Mexicanen zijn vriendelijke mensen, maar belabberde chauffeurs. Het is net een dodenakker, die Mexico 1. De verlossing komt van de Stille Oceaan. Pas in Mexico komt hij op temperatuur. Bij het plaatsje Puerto Escondido, de Verborgen Haven, zijn de golven zo hoog dat de surfers uit de hele wereld er neerstrijken. Exotisch palmstrandje erbij, Coronabiertje binnen handbereik en de dagen tikken vanuit de hangmat langzaam voorbij. ➜

Vertraging: Bandje plakken op de Altiplano in Bolivia.

ÉÉN LANGE SNELWEG

De Pan-American Highway is een netwerk van wegen. Het idee om één lange snelweg van Alaska tot Vuurland te maken werd geopperd in 1923 tijdens de Internationale Conferentie van Amerikaanse Staten. Dat plan is nooit volledig gerealiseerd. De rode route op de kaart is de originele Pan-American Highway. Om de route naar het zuiden en noorden te vervolmaken, zijn diverse toeristische toevoegingen (blauw op de kaart) gemaakt.